

Hoofdstuk 1.

12 oktober 6.49 uur.

Lichtsporen van een langsrijdende auto trekken over het plafond. De pittige vroege ochtendlucht van de eerste herfstdagen drijft door het half-open raam naar binnen.

Hij kijkt naar de plek naast zich. Sonja heeft zich als een balletje opgerold, haar rug naar hem gekeerd. Even voelt hij een zucht opwellen, zijn vinger strijkt over de brug van zijn neus. Dit is zo tekenend voor hun huwelijk; de sleur, de gewoonte en het overgaan van dag tot dag, week tot week en maand tot maand. Sonja met haar baan en hij de zijne. De jaren van warmte en saamhorigheid zijn heel lang geleden begonnen, maar zijn nu een illusie. Ze zijn overgegaan in twee levens zonder binding en zonder warmte. Wanneer dat gebeurde, kan hij niet zeggen. Het is er ingeslopen als de stille moordenaar van iets wat bijna liefde was. Ze hebben al zo lang gescheiden levens, de leegte maakt hem soms depressief.

De eerste zucht wordt gevolgd door een tweede. Zijn baan bij de recherche geeft hem genoeg voldoening om de leegte van de rest van zijn leven te camoufleren. Hij heeft het zo graag anders; praten over de dag tijdens het eten, vertellen wanneer hij van slag is door de soms onnoemelijk wrede dingen die hij tegenkomt. Maar Sonja houdt van shoppen na haar werk en gaat met vriendinnen op stap. Opnieuw kijkt hij naar zijn vrouw. Ze beweegt niet, ze lijkt bijna geen adem te halen. Heel even is zijn wens dat hij weer alleen zou zijn. De gedachte komt op en gaat in een oogwenk. De blos van schaamte blijft langer. Hij weet ook dat zijn gedachte oprecht hoopvol is... dat is misschien wel wat hem het verdrietigst maakt.

Zacht getril op het nachtkastje doet hem opschrikken uit zijn overpeinzingen. Zijn mobiel licht op. Hij heeft piket, dus niet opnemen is geen optie.

‘Met Noord!’

De stilte aan de andere kant is hoorbaar. Na een paar seconden wordt de verbinding verbroken. Harry kijkt op het display. “*Onbekende beller*”. Daar heeft hij een gruwelijke hekel aan. Anoniem bellen voelt als

laf voor hem.

Het is tien voor zeven. Hij staart naar het plafond, wachtend tot de wekker gaat om echt op te staan.

Zijn dienst is een late, hij zal pas om twee uur beginnen. Zijn telefoon trilt weer, maar nu is het een bekend nummer van een collega op het bureau. Onrust slaat toe. De tijd om zijn naam te zeggen, krijgt hij niet. De afgemeten woorden aan de andere kant van de lijn laten een koude rilling over zijn rug lopen. Voor het gesprek afgelopen is, staat hij al bij zijn versleten spijkerbroek en met zijn T-shirt in de hand.

‘Onderweg,’ gromt hij in het toestel. In een paar tellen is hij aangekleed. Hij kijkt nog even naar zijn slapende Sonja en besluit dat het niet de moeite waard is om haar te wekken. Ze zal het als onderbreking van haar nachtrust zien en niet een reden vinden om uit bed te stappen.

Hij poetst zijn tanden, doet gel in zijn grijzende stekels, grist een zak krentenbollen van het aanrecht en is op weg naar de auto. Het neemt nog geen vier minuten in beslag. De frisse herfstlucht beneemt hem even de adem. Zijn oude auto start net zo braaf als ze de afgelopen drieëntwintig jaar heeft gedaan. Zijn kinderen hebben haar ooit Bessie gedoopt en Bessie is het gebleven.

Zijn collega aan de telefoon was kort en bondig: Een schietpartij in Leidschendam-Noord, vermoedelijk was het een afrekening met meerdere slachtoffers, waaronder een moeder en haar twee kleine kinderen. De melding is om 7.01 uur binnengekomen bij de meldkamer.

De rit vanaf zijn huis naar de plaats delict - PD zoals het in het jargon zo mooi heet - duurt voor zijn gevoel lang, ondanks de rust die nu nog op de weg heerst. Van ver ziet hij de blauwe lichten van de al aanwezige agenten met bijbehorende wagens. Rood-witte linten geven de plaats bijna iets feestelijks. Hij slikt even bij die gedachte. Wat zich daar afspeelde, is verre van feestelijk en zal de levens van heel veel mensen nooit meer zorgeloos en gelukkig laten zijn.

Het tafereel wat hij ziet, is surrealistisch. Mannen in witte pakken, scherp afstekend door de grote lampen die rondom het afgebakende terrein staan. Midden op de weg staat een glanzende BMW, met de deur van de bestuurder open. Een lichaam hangt scheef tegen het stuur, het

hoofd naar opzij geknakt. Het heeft een clowneske uitstraling. Op straat ligt het glas van zowel de zijruit als de voorruit. De mannen in witte pakken bewegen zich traag. Noord weet dat ze op die manier voorkomen bewijsstukken en forensische materialen te verplaatsen en behouden zo het werkelijke beeld waarmee de rechercheurs aan het werk moeten.

Hij loopt half-gebogen onder een rood-wit lint door en pas als hij van achter de auto vandaan komt, ziet ...